

Siobhán Hapaska på Andréhn-Schiptjenko

ANDERS OLOFSSON · 25 FEBRUARI 2012

Mitt under de intensiva konstmässedagarna i Stockholm slog Andréhn-Schiptjenko upp dörrarna för sin första separatutställning med den irländska konstnären Siobhán Hapaska. Den som har gott minne kanske kommer ihåg hennes verk i en utställning på Magasin 3 år 2000 tillsammans med skulptörkollegerna Charles Long och Ernesto Neto. Sedan dess har hon gått från klarhet till klarhet, och radat upp deltagande i internationella storutställningar som Venedigbiennalen och Documenta i Kassel. På Andréhn-Schiptjenko bjuds vi en miniretrospektiv, som omfattar både äldre och nyare verk.

Siobhán Hapaskas låter sig inte fångas in med lätthet. I en intervju i brittiska Frieze Magazine för några år sedan beskrev hon konstens uppgift som att "förvirra massorna". Nu skall man inte tolka henne alltför bokstavligt; hon har en fäbless för drastiska formuleringar som gärna sätter myror i huvudet på åhöraren. Men det ligger onekligen något i hennes vilja att till varje pris undvika att placeras i ett fack beläget på bekvämt avstånd mellan det abstrakta och det konkreta.

Hennes tidigare skulpturer var ofta tillverkade av blanka material som glasfiber, en slags postminimalistisk estetik där själva ytan och reflektionerna i den är minst lika viktiga som verkens formspråk. På senare år har hon i stället rört sig i riktning mot hybridformer där industrimaterial och organiska material fogas samman i alltmer komplexa helheter. Ur dessa helheter sipprar symboliken fram i små rännilar, motsägelsefulla och suggestiva. Trädgrenar, blad, mossa, stål, keramik och trä sammansmälter till visuella och taktila körverk, en skulptural polyfoni som berättar om civilisationers födelse, sönderfall och undergång.

Utan att det känns hundra procent motiverat gör sig associationer till Christian Boltanski och Anselm Kiefer påminna. Med dessa konstnärer delar Siobhán Hapaska känslan för myternas ikonografi, och hon blandar och ger friskt med arketyper ur mänsklighetens fornhistoria. Men något rumsterade i det konsthistoriska symbolbiblioteket är det fördenskull inte tal om. Hapaska har ett helt självständigt förhållningssätt till sina eventuella inspirationskällor, och hon vinnlägger sig om att bevara gåtfullheten i uttrycket. Man behöver inte få sina upplevelser inordnade i tolkningens lådsystem för att utställningen skall bli sevärd. Andréhn-Schiptjenko är bara att gratulera till en av de bästa galleriutställningar som gjorts på många år.

Adress: Hudiksvallsgatan 8, Stockholm

Utställningen pågår under perioden 18/2 - 25/3

Anders Olofsson (text), Petter Lehto (foto)